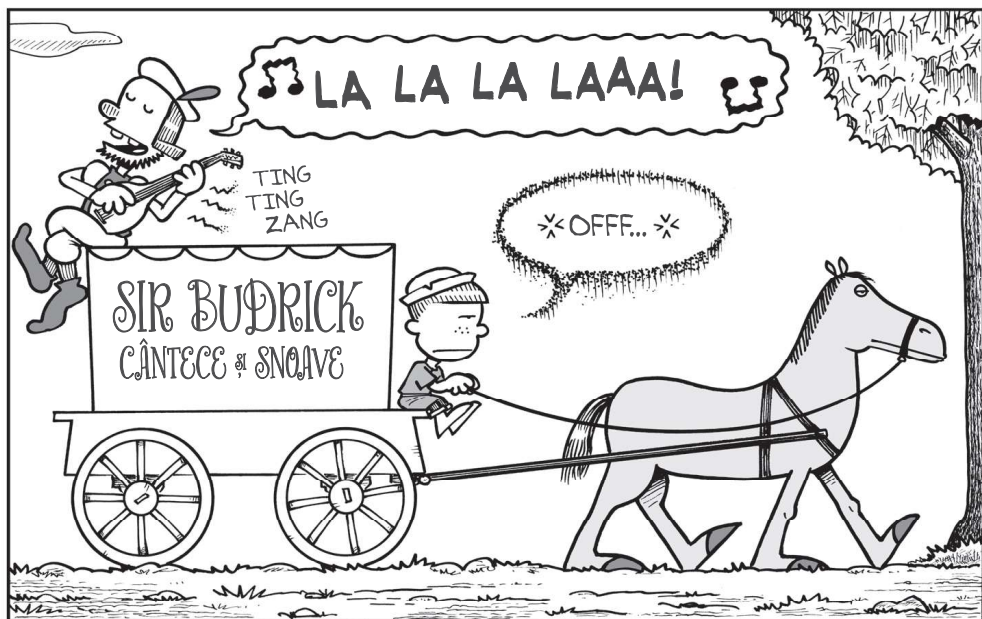

O să vă spun un secret: e cam aiurea să fii trubadur.

Știți ce sunt trubadurii, nu-i așa? Sunt un fel de artiști călători. De fapt, unchiul Budrick e trubadurul, nu eu. El se ocupă cu cântatul și jongleriile. Eu doar îi țin de urât.

Am putea spune că sunt ucenicul lui. Ar trebui să exerseze cântatul la lăută (instrumentul la care cântă și care seamănă c-un copan uriaș de pui), să învețe toate cântecele și să mă pregătesc pentru situația în care unchiul Budrick și-ar luxa o amigdală. Numai că există o mică problemă:

De ce nu? În primul rând, ești mereu pe drum. Iar asta-i o pacoste. E greu să-ți faci prieteni când te muți mereu dintr-un sat în altul. Iar căruța

cu coviltir în care locuim nu-i tocmai un hotel de patru stele.
Ce-ar mai fi? A, da...

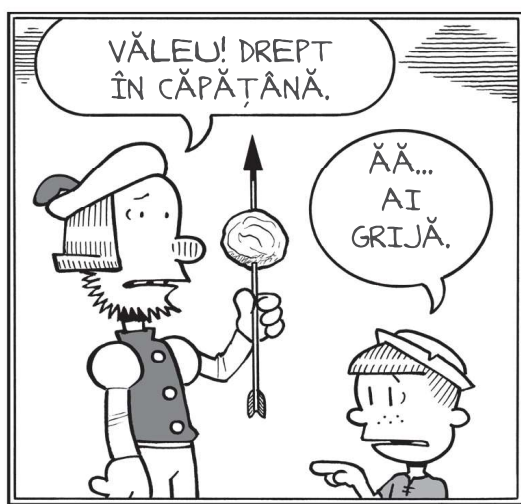
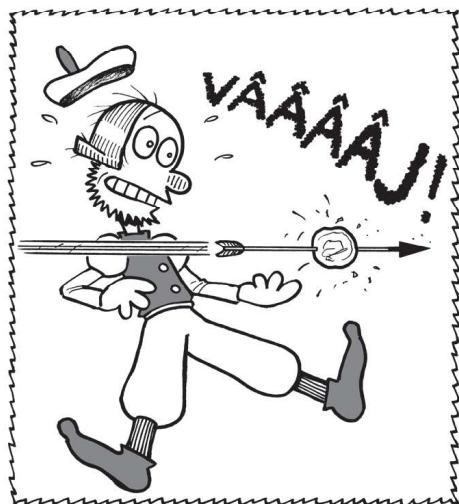
Suntem în EVUL MEDIU!

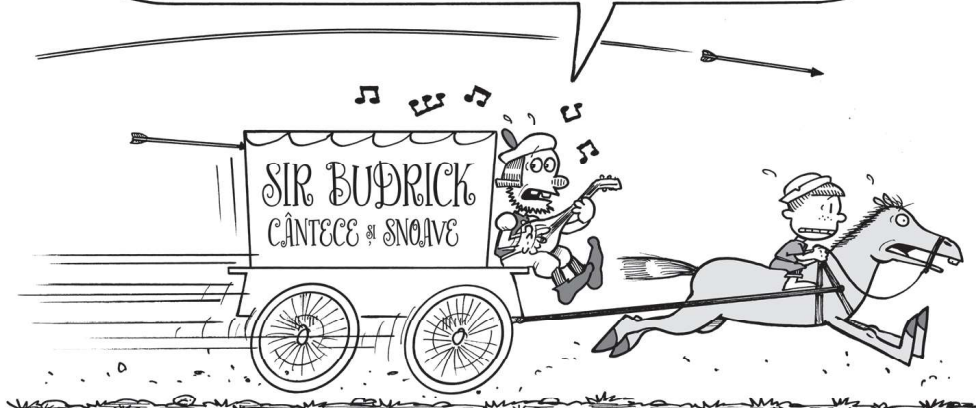
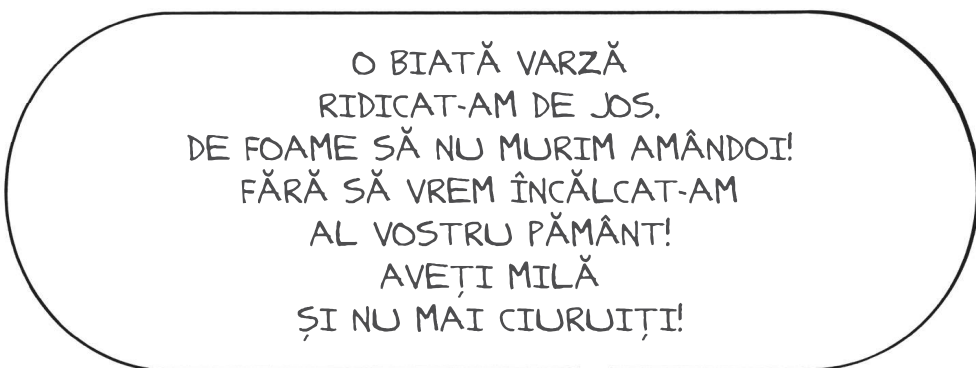
Dap, mai precis în secolul al XIV-lea. Iar asta înseamnă că o mulțime de lucruri importante încă n-au fost inventate. Cum ar fi străzile asfaltate, periuța de dinți și o mică trebușoară utilă, cunoscută sub numele de apă curentă. E o viață destul de dură și – fără supărare, unchiule Budrick – nu văd cum ar putea câteva cântecele sau niște scamatorii de doi bani s-o facă mai ușoară.

Haideți să vă zic cum AR TREBUI să meargă treaba asta cu trubadurii. Ajungi într-un oraș oarecare. Se adună lume. Dai un spectacol. Mulțimea aplaudă și aruncă bani într-un coș. Cu banii ăștia cumperi de mâncare ca să nu mori de foame.

Simplu ca bună ziua, nu-i așa? O tranzacție financiară ca oricare alta. Numai că unchiul Budrick e varză la capitolul financiar. Nu-i stă deloc mintea la bani. Se lasă mereu distras de alte lucruri, precum...

Se întâmplă destul de des. Asta nu înseamnă că suntem fugăriți în fiecare zi, dar trebuie să fentăm mai multe săgeți decât vă imaginați. Oamenilor nu le place când o iei pe scurtătură pe proprietatea lor. Sau poate-i zgârie pe nervi vocea unchiului Budrick. În fine, până am reușit să scăpăm de sir Punct-ochit-punct-lovit, s-a lăsat întunericul.

Bună idee. Încetăm până când ne oprim într-un crâng, iar eu mă apuc să dezleg căruța.

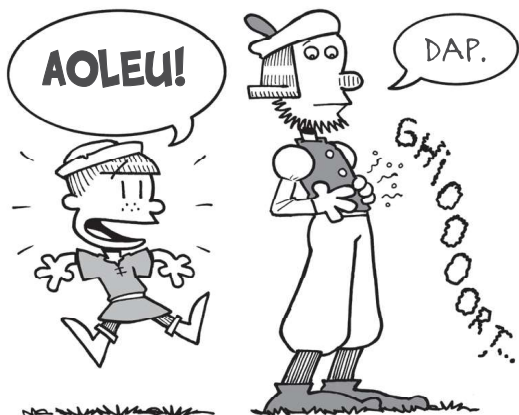
— Vrei să fac focul? îl întreb.

...CA SĂ GĂTEȘTI TOCANĂ...
ĂĂĂ... DELICIOASĂ
DE VARZĂ?

Unchiul Budrick mă privește spăsit.

— Am... ăăă... am scăpat varza când am luat-o la fugă, spune el. Mă tem că în seara asta n-o să avem tocană.

Mm... bine, îmi place optimismul ăsta, dar...

Din fericire pentru noi, nu mă întrece nimeni la cățărat în copaci. Lăsați pe mine. Mă urc până ajung la crengile dese, iar unchiul Budrick mă așteaptă dedesubt.

— Tiii, HIII! spune unchiul Budrick entuziasmat.

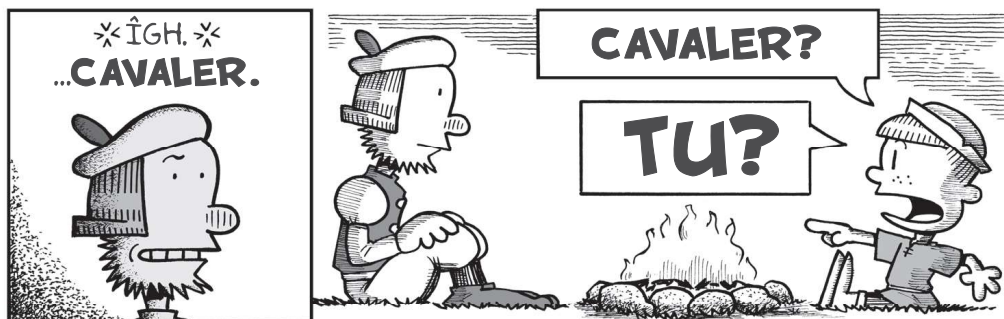

OK, ACUM chiar sunt ochi și urechi.

— Cum adică a trebuit să pleci?

— Urma să se întâmple ceva îngrozitor, răspunde cutremurându-se unchiul Budrick. Dacă aș fi rămas în Măisăfie, Max, aș fi putut ajunge...

VREAU
DETALII!

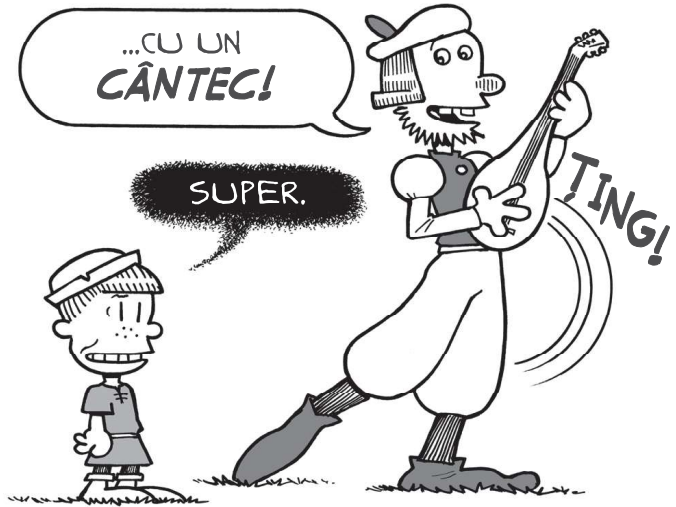

MAI BINE
AR FI SĂ-ȚI
EXPLIC...

...CU UN
CÂNTEC!

SUPER.

♪ LAAA LAAA LAA... ♪
PLEACĂ-ȚI
URECHILE ȘI...

FIR-AR.

AM RUPT
O COARDĂ.

